

mand ombender sig og bliver Socialdemokrat. Fagforeningerne samle Arbejderne inden for det vedkommende Fag for at fremme deres økonomiske og andre Interesser, der kunne være knyttede til deres Fag: Saa siger det ærede Medlem, at de ikke ere upartiske, thi de tage kun Hensyn til sig selv. Ja, det er rigtigt, men vi paaberaabe os og med Rette, at Fagforeningerne faktisk i høj Grad gavne den almindelige Produktion, idet de bidrage til at regulere Lønningssforholdene og derigennem den almindelige Konkurrence, saa at Smudskonkurrencen ikke bliver naar saa vild, som den vilde blive under andre Forhold, naar den var uden Dæmper. Vi have ogsaa en anden Organisation, som modtager væsentlige Bidrag, men det er ikke til at understøtte Arbejderne; jeg siger her til Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk. Den bestaar af Mestre, Fabrikanter, Arbejdsgivere, tilhørende mange forskellige Fag og Virksomheder, og har det Formaal at fremme disse Klasers Interesser paa den Maade, den finder rigtig, men hvis man skal til at undersøge, hvad de Mennesker ere politisk, er der ingen Tvivl om, at man bedst ser, hvorledes en Organisation er bestaen, naar man ser, hvorledes Bestyrelsens, Flertallets politiske Mening er, og den bestaar vist af meget gode, renlige Høremænd. Jeg har imidlertid ikke hørt, at man fra vor Side, eller fra nogen anden Side, har rejst Indbendinger mod at hde Tilskud, fordi de ere Høremænd. Vi rejse ikke det Spørgsmaal, vi undersøge ikke Folks politiske Mening, og det bliver heller ikke rejst, undtagen naar der er Tale om Arbejderne, saa mener man, man kan rejse det, saa staar man over for en Klasse Samfundsborgere, over for hvilken der ingen Fare er ved at rejse dette Spørgsmaal. Man vil ikke sige: Vi give ikke Tilskud til Landboforeningerne eller til Landbrugsstolerne eller til Høistolerne, fordi det er Venstrestoler, eller fordi det er Venstrebønder, der raade det, vi kunne risikere, at de bruge Pengene til at agitere for. Det staar man ikke op og siger i Rigsdagen — det kan dog være, at man gerne vilde det — men er det Arbejderne, der er Tale om, siger man, naar man ikke har andet Argument tilbage: det er Socialister, de bruge undertiden haarde Ord, naar vi ikke gøre, som de ville, derfor skulle de ikke have noget. Jeg siger, det er en fejl Vej til at tilvejebringe et godt Forhold mellem Samfundsklasserne, og jeg synes ikke, at det ærede Medlem fra Fredensborg, som i Dag er traadt i Stranken for Statskassens Interesser og traadt i Stranken for, at der ikke skal gøres noget paa dette Omraade, har

†

ført noget reelt Bevis for, at man ikke kan gaa den Vej, her er foreslaet. Jeg skal derfor vedblivende tillade mig at anbefale, at man fra Tingets Side vil tage velvilligt paa Sagen. Jeg antager selvfølgelig, at den vil blive henvist til et Udvalg.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Sage: Jeg vil blot bemærke, at den økonomiske Forfatter, som jeg før nævnte, og som det ærede Medlem sigtede til, har brugt en hel Del af den Slags stærke Udtryk, men han har ogsaa præsteret en Række værdifulde Undersøgelser og deriblandt netop den Statsundersøgelse, jeg sigtede til. Den fremkom netop samtidig med hans ellers — som jeg tillod mig at sige — agitatoriske Udtalelser, og han er her i Modstrid med det ærede Medlem. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, skal jeg blot minde det ærede Medlem om, at der er en himmelvid Forskel paa, om Folk have den ene eller den anden politiske Anskuelse, naar de sidde i et Stoleraad, i en Kommunalforsamling eller i Rigsdagen. I den Egenkab er det for saa vidt det samme, hvilken politisk Anskuelse de have, naar de udføre deres Mandat loyalt, og man gaar jo ud fra, at de udføre det saa loyalt som muligt. Men Foreninger, der have et bestemt ensidigt Formaal og stille sig i Modsetning til andre — det bliver jeg ved at gentage — det er noget helt andet end at beklæde en offentlig Stilling eller en saakaldt politisk Stilling. Det, her er Spørgsmaal om, er netop, om Arbejdsløshed fremkaldt under en Kamp mod Arbejdsgiverne, altsaa netop en Partikamp, og her forlanger det ærede Medlem, at den ene Part skal være Dommer, skal være Statens Repræsentant! Naar det ærede Medlem vil paastaa, at man har baaret sig saaledes ad i andre Tilfælde, bestrider jeg det bestemt. Der har været Højre- og Venstreforeninger i Landet og, om man vil, andre Afstygninger, men man har aldrig fundet paa, at lade Statens Penge administrere paa den Maade af politiske Foreninger. Kan det ærede Medlem bevise, at Fagforeningerne aldeles ikke give sig af med Politik, og at de overhovedet ikke repræsenterer en enkelt Klasse, saa bliver det en helt anden Sag. Men saa længe det er Tilfældet — og det er netop det, de have deres Styrke, men ogsaa deres Begrænsning — kunne de ikke være upartiske Repræsentanter, hvor det gælder Statens Penge.